

angaa det Tilfælde, hvor det er Forsømmelse med Stemmeværkets Pasning, som har bevirket Oversømmelse eller andre Ulemper, men at den ogsaa maa komme til Anvendelse, hvor det er sset med Forsæt. I det samme Forslag er det ogsaa foreslået, at Ordene „ovenfor Stemmeværket“ skulde udgaa, fordi Udvalget mener, at der kunde være Tilfælde, hvor Bredeierne nedensfor kunde have Anledning til Klage over den formindrede Vandmængde, der blev en Følge af utilbørlig Opstemning. Til § 78 under Nr. 126 foreslaar Flertallet, at der i anden Linie efter „Bøndløb“ indskydes Ordene: „og vedkommende kommunale Bestyrelse skjøner, at Anlægget har en større Betydning“. Dette Forslag angaar saadanne Tilfælde, hvor Vandingsanlægget kun er af ringe Betydning, selv om der er 5 eller flere Deltagere. Ændringsforslaget under Nr. 128, hvorefter Paragrafens sidste Stykke skal udgaa og et nyt Stykke af det i Forslaget angivne Indhold skal indsettes, er begrundet i, at Udvalget har troet, at de allerede bestaaende Interessentskaber burde være fritagne for Paabudet om Vedtagt. Derimod har man anset det for hensigtsmæssigt af praktiske Grunde at paabyde saavel ældre som yngre Interessentskaber at have en Repræsentant, til hvem det Offentlige eller Krediemænd kan holde sig. Ændringsforslaget under Nr. 130 til § 80, at der efter „foretager“ indskydes „eller ved Forsømmelse foranlediger“, antager jeg ikke behøver nogen nærmere Forklaring. § 82 er en Paragraf, som Udvalget har været meget betænkelig ved, og som man har været enig om at lade udgaa; navnlig har man anset det for betænkeligt at lægge Afgjørelsen i vedkommende Politimesters Haand lige overfor allerede bestaaende Fabrikker, idet man befrygter, at der muligvis derved kunde opstaa Ulempe og Fare for deres fortsatte Drift. Man har ogsaa næret nogen Tvivl om, hvorvidt denne Bestemmelses Plads egentlig hører hjemme i denne Lov. Forslag under Nr. 133 skal jeg overlade til det ærede Mindretal at motivere. Det sidste Forslag, jeg nu har at omtale, er Forslaget under Nr. 134 til § 89, hvori Udvalget foreslaar, at de sidste Ord i Slutningen af Paragrafen fra „dog saaledes at . . .“ udgaa. Grunden er, fordi det forekommer Udvalget, at disse Ord kunne give Anledning til Tvivl om, hvad dermed egentlig skal forstås, og da det netop har været et Diemed med denne Lov at have den Tvivl og den Uklarhed, som har fundet Sted i Forholdet mellem de ældre og senere Love, saa har man anset det for rigtigt, at disse Ord maatte udgaa.

Breinholdt: De Forslag, der ere stillede til dette Afsnit, ere stillede dels af et Mindretal og dels af mig alene. Jeg skal bestræbe mig for meget kort at begrunde dem, idet jeg tillader mig at henvise til Betænkningen, hvor de vigtigere af dem nærmere ere omtalte. Det første Forslag,

der er stillet af et Mindretal under dette Afsnit, er Forslaget under Nr. 106 til § 65. Hensigten med dette Forslag er at fiktive Bredeierne en Ret til, at Vandet ikke mod deres Billie kan benyttes, uden at der har været tilkaldt en Landvæsenkommission, der har erkjendt, at en saadan Benyttelse var rigtig og lovlig. Naar dette Forslag ikke vedtages, vil Forholdet blive dette, at en Mand kan benytte Vandet af et Bøndløb til Engvandingen mod Bredeierens Billie, og da bliver det Bredeieren, der maa tilkalde en Landvæsenkommission, hvormod det jo dog vel maa anses for naturligere, at den Mand, der vil gjøre en Forandring i det Bestaaende, vil nyde godt af et nyt Foretagende, vindikerer sig Retten forud, end at den, der lider Skade ved det nye, skal godtgjøre, at den Anden ikke har Ret til Brugten. Det pleier i Reglen at være saaledes, at den, der vil foretage en ny Foranstaltning, godtgjør, at han har Ret dertil, og ikke omvendt. Med Hensyn hertil er Ændringsforslaget stillet. — Forslag under Nr. 107 til § 66 gaar ud paa at fiktive den skadelidende Lodseier ikke alene for den Skade, som i Diebliffet sker, men ogsaa for den Skade, der i Fremtiden vil kunne opstaa. Jeg tror, at Billighed taler for, at den Skade, der ved Foretagendet kan afstedkommes om 1, 2, 3, 4 Aar, bør ligesaa godt erstattes som den Skade, der i Diebliffet indtræder. — Forslaget under Nr. 110 til § 67 er et af de vigtigere Forslag; det foreslaar nemlig, at 2det Stykke af § 67 skal udgaa. Hele Udvalget har været betænkeligt ved dette 2det Stykke, men Flertallet i Udvalget har troet at kunne finde den fornødne Garanti mod Misbrug af dette Stykke, ved ikke alene at forlange den Garanti, som kunde ligge i Landvæsenkommissionen, men tillige den Garanti, som kunde ligge i Indenrigsministerens Samtykke. Dette har et Mindretal ikke kunnet berolige sig ved, ikke alene paa Grund af den Børling, som finder Sted med Hensyn til Indenrigsministerens Person, hvad der jo ogsaa i og for sig paa en vis Maade kan formindste Garantien, men navnlig af den Grund, at man ikke har fundet, at Ministeren ret godt kunde negte sit Samtykke i saadanne Tilfælde; thi hvorfra skulde han hente sit Kjendskab til disse Forhold undtagen netop gennem Landvæsenkommissionen. Jeg tror ogsaa, at selve den ærede Indenrigsminister neppe vil kunne negte, at det vil være et meget sjældent Tilfælde, hvor Indenrigsministerens Samtykke vil blive negtet under saadanne Forhold. Vi have derfor tilladt os at foreslaa, at dette betænkelige 2det Stykke ganske bortfalder. Vi have saa meget mindre Betænkelighed derved, som der i det Underdragende fra Høvedsaffabet, der navnlig har fremhævet alt, hvad der hidtil i Lovgivningen modvirkede Vandingsagen, aldeles ikke omtales Trangen til en saadan Oversørelse af et Bøndløb over i et helt nyt Vanddrag. Den maa